

1. Čtení: Gn4,1-8

text kázání: Mt 23,1-8

Bratři a sestry, takhle si říkáme. Už jsme na to tak zvyklí, že nám to až nepřijde. Že nám nepřijde, jak je to divné, nenormální, překvapivé. Jaká velká věc se to mezi námi děje, že si říkáme bratře, sestro. Ale je tu i druhá možnost. Totiž, že je to podvod, hra, přetvářka. Co se to mezi námi děje? Je to zázrak? Boží království na zemi? Jdeme ve stopách našeho mistra, toho tesaře z Nazaretu, Ježíše Krista? A nebo jsme spíš jako ti farizeové, o kterých v evangeliu Ježíš říká: „...čiňte a zachovávejte všechno, co vám řeknou; ale podle jejich skutků nejednejte: neboť oni mluví a nečiní.“ Není spíš tohle o nás? Není někdy pod slupkou toho zbožného: bratře, sestro spíš: čert tě vem?

Být křesťan, to není normální. Říkat si i s poměrně cizími lidmi bratře, sestro, to není z tohoto světa. Pojdme se tedy společně zamyslet, co to po nás náš Pán Ježíš Kristus vlastně chce, když nám říká: Vy všichni jste bratři. A pojdme se nejdřív podívat do Bible, co že to znamená být bratrem.

A můžeme to vzít od začátku. Asi víte, kdo jsou první bratři v Bibli. Kain a Abel. Jeden zavraždí druhého.

Pojďme dál. Víte, jaký je další příběh o bratrech v Bibli? Je to o Ezauovi a Jákobovi. Jákob Ezaua podvede, Ezau chce za to Jákoba zavraždit. Další příběh o bratrech? Josef a jeho bratři. Žárlí na něj, nenávidí ho, rozhodnou se ho zavraždit. Nakonec se v nich pohne svědomí a tak ho jen prodají jako otroka. Ať si umře někde v Egyptě při tvrdé práci. Ať ho vezme čert, hlavně ať od něho mají pokoj. Můžeme pokračovat. Mojžíš a Áron. Těm to docela dlouho klapalo. Ale po čase stejně Áron začne na svého úspěšnějšího bratra žárlit, pomlouvá ho. Díky Bohu zasáhne Bůh dřív, než se stane něco horšího. Další příběh o bratrech může být třeba z knihy Soudců. Možná znáte příběh soudce Gedeona. On měl hodně dětí, bylo jich tedy hodně bratrů, celkem 70. A jeden z nich se rozhodl, že bude králem. Víte, co ten jeden udělal s těmi ostatními? Se svými bratry? Všechny je povraždil. A mohli bychom pokračovat. Abychom byli fér i vůči ženám, se sestrami je to v Bibli podobné. Ano, je to zvláštní, ale v Bibli prostě nenajdete příběh, který by byl o tom, jak bratr rozumí bratru, jak mu pomůže a podrží ho. Jak si důvěřují. Některé ty příběhy o bratrech nakonec dobře dopadnou. To ale nikdy není pro to, že by se ti bratři měli kdovíjak rádi a byli kdovíjak skvělí. Někdy to dobře dopadne, protože se do toho vloží Bůh. Pokud v Bibli najdeme něco o silném vztahu dvou lidí, pak jde spíš o přátelství než o pokrevní příbuznost.

A přece si Ježíš nevybral přátelství jako to, co nás spojuje a má spojovat. Vybral si obraz bratrství. Proč? Určitě znal Bibli a věděl, co se v ní o bratrech píše. A nejen to. Taky tu na zemi žil a věděl, jak to v životě chodí, jaké to je v rodině. On sám měl bratry. No a jestli mu někdo nerozuměl a nechápal ho, pak to byli jeho bratři. Nejde o to, že by se mimo rodinu lidé k sobě chovali líp, že by si neubližovali, nepomlouvali se, nezáviděli si a nechtěli se občas jeden druhého zbavit. Jistě, že se to děje všude, ale prostě nějak cítíme, že v rodině je to jiné. Že v rodině by to přece být nemělo a přece právě tam je to tak časté a o to bolestnější. Tak proč si tedy Ježíš Kristus vybral právě tenhle model, aby na něm postavil svou církev. Proč jsme a máme být bratři a sestry?

Víte, napadá mě, že právě i proto. Ježíš nebyl idealistický blázeň, který by si myslel, že vyhlásí mezi věřícími bratrství a sesterství a že už se pak budeme mít všichni rádi a bude nám spolu moc dobře. Jistěže Ježíš věděl, co jsme my lidé zač. Čeho jsme vůči sobě schopni i v rodině, i mezi nejbližšími. A přece do toho šel. Přece založil svou církev právě z lidí. Ne z andělů ani z vycvičených a poslušných zvířátek. Ale z nás lidí. A spojil nás poutem bratrství a sesterství.

My křesťané, v církvi, nejsme a nebudeme tady na světě asi nikdy všichni přátelé. Přátelství, to je myslím Boží dar trochu jiného druhu. Ale přátelství, to může také skončit. Přátel se mohou rozejít a prostě se přestat přátelit. Ale copak jde přestat být sourozenci? Ať vám bratr nebo sestra udělá cokoli, ať vás jakkoli podrazí, zradí vás, ublíží vám, stejně to vždycky a vždycky prostě bude váš bratr, vaše sestra. Je to prostě pouto, které nejde rozlomit. Můžete se na sebe naštvat, nerozumět si, nenávidět se a už nikdy se nechtít vidět. Stejně jste pořád bratr a sestra. A tohle jsme, alespoň podle Ježíše Krista, i my, jeho následovníci, křesťané. To, co nás mezi sebou spojuje, to není náš výmysl. Ani to nepramení z našeho snažení. To nezáleží na nás. Takhle nás prostě spojil sám Bůh.

Znáte to, přátele si vybíráte, do rodiny se rodíte. Nevybrali jsme si tady jeden druhého. Dokonce bychom se možná ani neznali, kdyby nás nepojila víra v Ježíše Krista. Vůbec bychom neměli důvod se setkat, natož být spolu. Ale v tom je přece církev kouzelná. Kde jinde se setkáváte pravidelně s lidmi, se kterými vás nepoutá společný zájem ani kamarádství? A kde jinde se má projevovat Boží království, to o čem čteme v Bibli, jak to Ježíš přinesl na zem, kde jinde by se to mohlo opravdu projevit než právě v církvi. Mezi lidmi, kteří si jeden druhého nevybrali a přece jsou svázáni nezrušitelným poutem. Právě tady v církvi se ukazuje, jestli ta jeho slova o lásce, odpuštění, svobodě, Duchu svatém, Božím království jsou jen pohádka, nebo jestli je to skutečné, jestli to k něčemu je. To se projevuje mezi námi. A nebo neprojevuje. Takhle o Bohu svědčíme...a nebo nesvědčíme.

Za týden tu společně budeme slavit Večeři Páně. Postavíme se tady do kruhu a budeme jako bratři a sestry jíst jeden chléb a pít z jednoho kalicha. Budeme přijímat tu krev, která nás spojuje. Budeme i vlastními smysly zažívat, co to znamená být sourozenci v Kristu. Neberme to ale jako Boží nespílitelný nárok na nás. Zkusme přijmout to Boží vyhlášení našeho bratrství jako pozvánku. Jako zdroj síly pro náš společný život a pro to, o co se tady na světě společně snažíme. Totiž žít v Božím království.

Až se budeme po bohoslužbách loučit, zkuste se jeden druhému podívat do očí a říci si opravdu: Bratře, Sestro. Se vším dobrým i špatným, co to znamená.

Pane Bože, vždyť nás znáš líp, než my sami. Víš, co v nás je a co jeden k druhému cítíme a taky necítíme. Prosíme Tě, náš společný otče, odpouštěj nám naši nelásku a pomáhej nám dorůstat do podoby tvých synů a dcer. Za to se modlíme ve jménu Tvého syna Ježíše Krista. Amen